

ת"פ 29321/09/13 - מדינת ישראל נגד לינוי עזר, משה עזר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 29321-09-13 מדינת ישראל נ' עזר ואח'

בפני
כבוד השופטת דגית ויסמן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. לינוי עזר
2. משה עזר

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בעבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר כדן וללא ביטוח רפואי, בניגוד להוראות סעיפים 2(א)(2) ו- 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (להלן - חוק עובדים זרים).
הנאשמים הודו בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, בתום ישיבת הוכחות בה העידו בפני בית הדין.
2. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשמים העסיקו עובדת זרה מסין בעבודות משק בית בביתם והלינו אותה במקום, למרות שלא היתה לעובדת אשרה בתוקף לשהייה בישראל. עוד צויין בכתב האישום שהנאשמים החלו להעסיק את העובדת במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, כשלושה שבועות עובר לביקורת בה נמצאה העובדת (שנערכה ביום 19.12.12).
3. ערב ישיבת הטיעונים לעונש הוגשה בקשה בכתב לקבלת צו שירות מבחן מטעם הנאשם, בנימוק לפיו ייגרם נזק רב לפרנסתו של הנאשם, בעקבות פגיעה באפשרות לגשת למכרזים שונים ובעיקר האפשרות שוויזת המסחר של הנאשם לארה"ב, המנהל שם חלק מרכזי מעסקיו, תבוטל או לא תחודש בשל ההרשעה.
- בדין שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש, העידו הנאשם וכן עו"ד תמר קלרפלד שהעידה כמומחית לדיני הגירה וויזות לארצות הברית.
4. לטענת המאשימה, במסגרת קביעת מתחם הענישה יש להתחשב בערך החברתי המוגן, שהוא מהגנה על זכויות העובדים הזרים ועל כלכלת ישראל. דרך המלך בענישה כלכלית היא הטלת קנס. על פי עקרון ההלימה, מתחם הענישה בעבירה של העסקת עובדת זרה הוא 20-80% מהקנס הקבוע בחוק

ולא פחות מכפל הקנס המנהלי. לגבי עבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי - 5,000 ₪ עד 20,000 ₪.

לעניין נסיבות העבירה, נטען שהנאשמים העדיפו את רווחתם האישית והעסיקו את העובדת בניגוד לדין ואף לא דאגו לזכויותיה (ביטוח רפואי).

בהעדר ראיות לגבי מצבם הכלכלי של הנאשמים, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמים קנס של 10,000 ₪ לכל אחד מהם בגין העסקה שלא כדין ועוד קנס בסך 5,000 ₪ לכל אחד מהנאשמים בגין העסקה ללא ביטוח רפואי. עוד התבקש שהנאשמים יחתמו על התחייבות שלא לעבור על הוראות חוק עובדים זרים במשך 3 שנים מגזר הדין.

5. בנושא ביטול ההרשעה לנאשם, טענה המאשימה שיש לדחות את הבקשה. נטען שלא הובאו ראיות לכך שמי שהורשע בעבירה אחת על חוק עובדים זרים נפסל במכרז או שבוטלה ויזת המסחר לארה"ב. גם על פי עדות המומחית מטעמו של הנאשם, עו"ד קלרפלד, לקונסול המעניק את הוויזה יש שיקול דעת רחב והיא אינה מכירה מקרים בהם נשללה ויזה או בקשה לוויזה בשל עבירה על חוק עובדים זרים. בנוסף, העידה עו"ד קלרפלד שהנאשם לא צריך לציין את ההרשעה הנ"ל במסגרת בקשתו לוויזה, מאחר שאין בה קלון.

עוד נטען כי עבירות של העסקת עובדים זרים במשק הבית נעברות ככלל על ידי אנשים נורמטיביים, בעלי השכלה ומקצועות חופשיים ועל כן אין צורך לבחון הליך שיקום באמצעות שירות המבחן.

בנוסף, לא מתקיימים התנאים לביטול הרשעה, שהיא בגדר חריג, ובמיוחד לנוכח אופיין הכלכלי של העבירות - ענישה ללא הרשעה מעקרת את האפשרות להשיג את התכליות של מיגור התופעה החברתית של העסקת עובדים זרים בניגוד לדין.

6. הנאשמים ביקשו שיוטל על הנאשמת קנס מינימלי וכי הרשעת הנאשם תבוטל ויוטל עליו עונש של שירות לתועלת הציבור. נטען שהמעשה שבגינו הורשעו הנאשמים נמצא בפריפריה של המשפט הפלילי, אך הנזק שעלול להיגרם לנאשם הוא אדיר. עוד נטענו טענות של הגנה מן הצדק ונטען שיש להתחשב בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה.

במסגרת טיעוניהם הדגישו הנאשמים את תקופת ההעסקה הקצרה (3 שבועות) וכן את הנסיבות המיוחדות שהביאו להעסקת העובדת (הנאשמת היתה בשמירה הריון ומטופלת בילדים, כאשר בעלה טס לחו"ל לצורכי עבודתו), את הניסיונות להעסיק עובדת מקומית ואת העובדה שהעובדת לא קופחה בתנאי עבודתה או בשכרה. כל אלה יפים מקל וחומר כלפי הנאשם שלצורך עבודתו נדע הרבה לחו"ל.

בנושא הנזק שייגרם לנאשם מהרשעתו, נטען שזו תפגע באופן וודאי בכל אחד מתחומי הפעילות של החבר בבעלותו. הוצגו ראיות לגבי היקף הפעילות הכלכלית של החברה של הנאשם ותדירות הנסיעות לחו"ל שהן

בעיקרן נסיעות עסקיות. בהסתמך על עדותה של עו"ד קלרפלד, נטען שאשרה מסוג E-1 שהנאשם קיבל בשל היקף עסקיו בארה"ב, עלולה להיות מבוטלת אם היה שינוי בנסיבות וייתכן שעל פי שיקול דעתו של הקונסול, גם עבירה מתחום דיני הגירה יכולה להיחשב כחמורה דייה על מנת לבטל את האשרה שניתנה לנאשם או לא לחדשה.

דין והכרעה

7. הנאשמים הורשעו בעבירות לפי חוק עובדים זרים, לגביהן קבע בית הדין הארצי (ע"פ (ארצי) 1001/01 **מדינת ישראל נ' ניסים**, פד"ע לח 145 (2002)) את הדברים הבאים:

"... מדובר בעבירה חמורה, במיוחד כאשר העסקת עובדים זרים ללא היתר הופכת להיות בעיה חברתית ומוסרית. העסקת עובדים זרים, ללא היתר וללא הפיקוח של החוק ומשרד העבודה והרווחה המבטיח להם תנאי עבודה הוגנים, פוגעת גם בתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים הצריכים להתחרות בשוק העבודה עם 'עבודה זולה'. אנו מצווים מכח עקרונות הדמוקרטיה של מדינת ישראל ומורשת ישראל להעניק יחס הוגן לזר. לפיכך אין להטיל קנס סימלי או נמוך על המעסיק פועלים זרים ללא היתר מבלי שקיימים נימוקים מיוחדים..."

ר' גם הנפסק בע"פ (ארצי) 57160-1-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ**, 8.11.14).

8. המדינה ביקשה להטיל על הנאשמים את הקנס המינימלי בגין העבירות בהן הורשעו. זאת מאחר שהעבירות בוצעו לאחר תיקון 15 לחוק עובדים זרים. לאור עמדה זו ובשים לב לכך שמדובר בהרשעה בגין העסקה בת כשלושה שבועות, לעניין הענישה הראויה בנסיבות אלה, בית הדין הארצי לעבודה כבר נתן דעתו בע"פ (ארצי) 9003-03-16 **טביב נ' מדינת ישראל**, 3.12.17, וקבע שבנסיבות כמעט זהות של הרשעה (העסקת עובדת זרה שלא כדין וללא ביטוח ברפואי, על ידי שני בני זוג, במשק ביתם, במשך העסקה שעמד על 22 ימים) - אין מקום להקלה בעונש, כך שהקנס יופחת אל מתחת לכפל הקנס המנהלי.

על כן מתקבלת עמדת המדינה ביחס לקנס שביקשה להטיל על הנאשמים (לגבי הנאשם - בכפוף לדיון בבקשתו לבטל את ההרשעה, ר' בסעיפים הבאים).

9. נותרה לדיון הבקשה לביטול הרשעתו של הנאשם.

בית הדין הארצי חזר לאחרונה על ההלכה הפסוקה בנושא, בע"פ (ארצי) 33112-09-15 **מדינת ישראל נ' זלקינד**, 5.7.17 (ההדגשות במקור - ד.ו.):

"הכלל, כפי שעמד עליו בית המשפט העליון לא אחת הוא כי **"מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו"** (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000); ע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.14), להלן: **פרשת אבן**; ע"פ (ארצי) 33098-09-12 **א.פ.י. שירותי כח אדם בענף הבנין (2005) בע"מ - מדינת ישראל** (11.8.14), להלן: **פרשת א.פ.י.**). עוד הובהר בפסיקה כי:

"ההרשעה היא השתלשלות טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. ההרשעה מהווה מרכיב חיוני

בהליך הפלילי כנגד נאשם, משלימה את שלביו השונים ואף מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים. ההרשעה מוסיפה לעבירה הקבועה עלי חוק את המשמעות הנורמטיבית הנדרשת כדי לקעקע מעשה מסוים כפסול ורע מוסרית בעיני החברה כולה, ומייצרת הרתעה מפני ביצוע עבירות דומות" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין (4.9.07), בפסקה 76 וההפניות שם, להלן: פרשת קליין; ע"פ (ארצי) 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ - מדינת ישראל- משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה (31.1.12) בפסקה 28, להלן: פרשת כפיר; פרשת א.פ.י.).

על הכלל האמור עמדה חברתי השופטת דוידוב מוטולה בפרשת **חדוות הורים** בצינה כי "**הרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי..**" (ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים (8.2.14), בפסקה 27 וראו גם ההפניות שם).

אלא שישנם מקרים שיצדיקו חריגה מן הכלל האמור. על כך מלמדת הוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 העומדת בבסיס ההסדר הנורמטיבי לענישה ללא הרשעה, הקובעת כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

כך גם ובהתאמה קובע סעיף 71א לחוק העונשין שכותרתו "**שירות לציבור**":

"71א. (א) בית משפט שהרשיע אדם ולא הטיל עליו עונש מאסר בפועל, רשאי, במקום כל עונש אחר או בנוסף עליו, לחייבו בצו שיעשה, בשעות הפנאי שלו וללא שכר, פעולה או שירות לתועלת הציבור או הזולת (להלן, בסימן זה - שירות לציבור), למשך תקופה, למספר שעות ובהתאם לתכנית, הכל כפי שיקבע בית המשפט בצו; לצו כאמור ייקרא להלן "צו שירות".

(ב) מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן.

(ג) ...

"...

על מצבים חריגים אלה בהם מוטלת ענישה ללא הרשעה מצביעה הפסיקה ומלמדת כי: "**רקמת החיים האנושיים, בהשתקפותה בהליך הפלילי, מולידה מצבים קיצוניים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים ומיוחדים, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין**" (פרשת קליין, שם. ההדגשות שלי, ר.ר.; וכן ראו ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, (31.12.07), בפסקה 9 לחוות דעתה של השופטת פרוקצ'יה, להלן:

פרשת לאופר; פרשת א.פ.י.).

עם זאת, הסמכות להימנע מהרשעה או לבטלה, לפני מתן גזר הדין, "מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. ההרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי..." (ראו בפרשת חדוות הורים וההפניות שם).

בפסק הדין המנחה בפרשת כתב פרש בית המשפט העליון את השיקולים המנחים להימנעות מהרשעה, תוך שהדגיש כי:

"... אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיבידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341-342; ראו גם ע"פ 3829/12 מדינת ישראל נ' אלכסנדר סירוטניקוב, (17.7.12), בפסקה 8, וכן רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל- פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה (23.10.12), בפסקאות י"ד-כ לחוות דעתו של השופט רובינשטיין; פרשת א.פ.י.).

בשים לב לכלל האמור נדרש "איזון עדין, בין האינטרסים הציבוריים הרלוונטיים וביניהם הצורך בהרתעת הרבים, הוקעת חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי לנאשם הספציפי כתוצאה מעצם ההרשעה" (פרשת חדוות הורים, שם). נסיבות יוצאות דופן בהן יפעיל בית המשפט את סמכותו "עשויות להיות נסיבות בהן 'אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה' ..., היינו נסיבות בהן עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאנטרס הציבורי מקיומה של הרשעה" (פרשת חדוות הורים וההפניות שם לענין קליין).

עוד נקבע כי "הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האנטרס הציבורי" (פרשת אבן, שם; ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני (13.3.06), בפסקה 7).

10. בית הדין הארצי עמד על כך שהמורשעים בעבירות לפי חוק עובדים זרים הם בדרך כלל אנשים נורמטיביים ולכן "בביטול הרשעה בנסיבות מעין אלה, בהן המורשעים הם אנשים נורמטיביים בכל תחום אחר, יש משום מסר שלילי, שאינו עולה בקנה אחד עם תכלית החקיקה, לעקור מן השורש את התופעה העבריינית האסורה, ובענייננו העסקת עובד זר ללא היתר כדין".

11. בכל הנוגע לפעילות בישראל של הנאשם, באמצעות החברות שבבעלותו, מדובר בהגשת הצעות במסגרת מכרזים. בית הדין הארצי עמד על כך שבמקרים כאלה נתון שיקול דעת לוועדות המכרזים לקבוע אם הרשעה

לפי חוק עובדים זרים תמנע מהנאשם או החברה בבעלותו לזכות במכרז ועל כן אין לראות בעניין זה כנזק ממשי וקונקרטי.

כך למשל, בעניין זלקינד שצוטט לעיל, עמד בית הדין על כך שהפגיעה באפשרות לזכות במכרזים היא תוצר נלווה של כל הרשעה בנסיבות דומות. על כן הימנעות מהרשעה מהטעם של צמצום הפגיעה הכלכלית בתאגיד חותרת תחת תכלית החקיקה, שכן מדובר בעבירה שהמניע העיקרי לביצועה הוא כלכלי, ובהתאמה לכך על מנת שהענישה תהיה אפקטיבית ותיצור הרתעה יש להטיל בגין ביצוע העבירה סנקציות כלכליות משמעותיות (ר' גם הנפסק בע"פ (ארצי) 3043-09-14 **מדינת ישראל נ' מישאלוף**, 22.12.16, שנזכר שם).

12. אשר לפעילות בארצות הברית, לא שוכנעתי מעדותה של עו"ד קלרפלד, כי הנאשם עומד בפני סיכון ממשי וקונקרטי של אי חידוש האשרה שניתנה לו או ביטולה.

על פי עדותה, קיימת אבחנה בין עבירות שיש עימן קלון ובין עבירות שאין עימן קלון ו"לא כל מקרה של הרשעה בפלילים מבטלים ויזה או לא מחדשים" (עמוד 30, שורות 4-5). בנסיבות ההרשעה בהליך זה, מדובר בעבירות מסוג עוון שאין בהם קלון, גם מתוך עדותה של עו"ד קלרפלד, כלל לא ברור אם מדובר בעבירה תשקל בהקשר של שלילת אשרה או הענקתה.

בנוסף, למעט טענה כי במקרים של עבירות קלות יותר, לא ניתן לקבל "ווייתור" (waiver) ממחלקת המדינה, אלא שיש לקונסול שיקול דעת מוחלט במתן האשרה (עמוד 29, שורות 14-16), לא הובאה ולו דוגמה למקרה אחד שבו אשרה מסוג זה שהנאשם מחזיק, אכן בוטלה או לא חודשה עקב עבירות על חוק עובדים זרים במדינת ישראל או עבירות מסוג דומה (עמוד 27, שורות 15-28). הגם שחששו של הנאשם בעניין זה מובן, בשל העובדה שאין ערעור על החלטות הקונסול, מדובר בחשש תיאורטי, שבהסתמך על ניסיונה של המומחית מטעמו, אין לו תקדים והיא לא הכירה מקרה דומה שאירע בעבר.

מעבר לכך, ניתן היה להתרשם שהעדה נוקטת בגישה זהירה ומחמירה, לאור העובדה שאין ערעור על החלטת הקונסול ("אני מתייחסת אל כולם אותו דבר. כשאני חושבת שיש עבירה אני מתייחסת אותו דבר" - עמוד 31, שורות 18-19). עם זאת, אין בכך להעיד על האופן שבו הקונסול מפעיל את שיקול הדעת הרחב שניתן בידיו.

לסיכום האמור בפיסקה זו, לא הוכח שקיים סיכון ממשי שאשרה שניתנה בידי הנאשם מארה"ב, לשם עסקיו שם, תבוטל או לא תוארך בעקבות ההרשעה בעבירות מסוג עוון בהליך זה.

13. בהתייחס לפעילות מול חברת ISS, אין מקום להסתפק רק בעדות הנאשם ובהודעת דוא"ל שהציג ומבחינה זו, הטענה לא הוכחה. בהודעת הדוא"ל נרשם ש"בהתאם להוראות החוזה שנחתם בינינו, הרשעתם של בעלי חברתכם בעבירה פלילית מכל סוג שהוא תביא להפסקת ההתקשרות העסקית בינינו על אתר". לאור תוכנה של ההודעה, אי הצגת החוזה, שמן הסתם עותק ממנו נמצא בידי הנאשם או בשליטתו, שוקלת לחובתו. יש להוסיף שגם לא הוצג "מסמך חתום על ידי המחלקה המשפטית" שנזכר באותה הודעה, ושאמור היה להישלח "בימים הקרובים", למרות שזו נשלחה עוד בחודש מאי.

14. לסיכום האמור לגבי הבקשה לביטול הרשעות של הנאשם - אין מדובר במצב קיצוני שאינו מתאים להחלת העיקרון העונשי לפיו הרשעה בפלילים מתחייבת מהוכחת האשמה. בנוסף, לא קיים פער בלתי

נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה. זאת במיוחד נוכח אופי העבירה והעובדה שמדובר בעבירה בעלת היבטים כלכליים וחברתיים.

על כן בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו נדחית.

15. סוף דבר -

א. על הנאשמת מוטל עונש בגין עבירה לפי סעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים, של תשלום קנס בסך 10,000 ₪, שישולם ב - 4 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.3.18.

כמו כן מוטל על הנאשמת עונש בגין עבירה לפי סעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, של תשלום קנס בסך 5,000 ₪, שישולם לא יאוחר מיום 1.3.18.

ב. על הנאשם מוטל עונש בגין עבירה לפי סעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים, של תשלום קנס בסך 10,000 ₪, שישולם ב - 4 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.3.18.

כמו כן מוטל על הנאשם עונש בגין עבירה לפי סעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, של תשלום קנס בסך 5,000 ₪, שישולם לא יאוחר מיום 1.3.18.

ג. כל אחד מהנאשמים יחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה על חוק עובדים זרים, תשנ"א-1991, וזאת במשך שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין, שאם לא כן, יחויבו בקנס המירבי שיהיה קבוע בחוק בעת ביצוע העבירה.

על הנאשמים לפנות למזכירות בית הדין תוך 7 ימים מקבלת גזר הדין, על מנת לחתום על ההתחייבות האמורה.

גזר הדין ישלח לצדדים בדואר.

ניתן היום, י"ד טבת תשע"ח, 01 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.